

CUPRINS

Intro	9
CAPITOLUL 1	
Să pornim de undeva	13
CAPITOLUL 2	
Obsesia „nefăcutelor“	
2.1. Hobbyuri	23
2.2. Necunoscute sunt căile.....	30
2.3. Libertate	33
2.4. <i>Tuning</i>	38
CAPITOLUL 3	
„My life, my game“	
3.1. Ironman.....	45
3.2. Ultraman.....	64
3.3. The 666 Triathlon Challenge.....	71
3.4. TATF Extreme Triathlon	73
3.5. DUTOR	75
3.6. The Ironweek sau despre eșecul Deca	81
CAPITOLUL 4	
Trans Sweden Triathlon	
4.1. Abisko	85
4.2. Smygehuk.....	98
CAPITOLUL 5	
Jurnal de ghidon	
5.1. Ziaua 1. „Up North, my friend! Up North!“	107
5.2. Ziaua 2. Țânțarii, apa și bicicleta.....	111
5.3. Ziaua 3. <i>Off camp</i>	114
5.4. Ziaua 4. Prima ploaie	115

5.5. Ziua 5. <i>Sunset</i>	119
5.6. Ziua 6. Prima jumătate	124
5.7. Ziua 7. Somn bizar	128
5.8. Ziua 8. <i>Chebab à la Sweden</i>	133
5.9. Ziua 9. <i>Welcome to Lapland!</i>	136
5.10. Ziua 10. „ <i>One last ride!</i> “	139

CAPITOLUL 6

Solitar

6.1. Kungsleden	142
6.2. Abiskojaure	153
6.3. Către Sälka	161
6.4. Sälkastugan	172
6.5. Kebnekaise.....	180
6.6. Sälka, <i>again!</i>	193
6.7. <i>Finish line</i>	200

CAPITOLUL 7

Ex Nihilo Nihil

7.1. Post-factum	211
7.2. The Northern Triathlon.....	217

CAPITOLUL 8

Mic excurs despre tata	229
-------------------------------------	-----

CAPITOLUL 9

Epistolar imaginar	245
---------------------------------	-----

Intro

Era pe la începutul lunii iulie din anul 2022, într-o după-amiază obișnuită de duminică, undeva pe malul unui lac cu nume imposibil de pronunțat din partea suedeză a Laponiei. Pandemia se stinsese deja prin Europa continentală, dar în nord viața curge molcom dintotdeauna. Oamenii locului își încetinesc ritmul vieții ca să prelungească ziua de vară ce urmează lungii nopți polare, feriți parcă de zbuciumul restului lumii. Nimeni nu se arăta grăbit, nici în ziua aceea și nici în restul zilelor, mai ales că era imediat după o sărbătoare extrem de iubită în Suedia: *Midsommar*. Localnici și turiști, cunoscuți și străini deopotrivă își împart zâmbete și schimbă amabilități când li se intersectează cărările, ca și cum s-ar ști de-o viață. Plouase deja de două ori în Abisko, dar nimeni nu părea deranjat de astfel de fleacuri. Dimpotrivă, toți își continuau activitățile în același ritm și cu aceeași pasiune, fără a se lăsa în niciun fel influențați de nimicuri precum capriciile vremii. De altfel, un curcubeu se arcură peste lacul din vecinătatea drumului, ca un semn că atât natura, cât și oamenii își urmau cursul existenței proprii fără ostilitate, dar și fără a ține cont unul de preferințele celuilalt.

Pe drumul ce coboară dinspre Ricksgränsen, un mic punct de trecere de pe frontiera suedezo-norvegiană, pedala fără grabă un biciclist. Obosit, dar cu un zâmbet cât toată fața, se

apropia de intrarea în minunatul orașel Abisko. Călătoria lui începuse cu nouă zile în urmă, în sudul extrem al Suediei, cu 20 de kilometri înotați în Marea Baltică, într-o apă neprietenoasă, rece și agitată ca o vâltoare de felul celor în care spălau gospodinele păretarele și cuverturile pe vremuri, așa cum le văzuse el, copil fiind, undeva prin satele bârgăuane. Apoi străbătuse pe bicicletă mai bine de 2 000 de kilometri înspre nord, de-a lungul țării, complet solitar, în cadrul primei ediții a uneia dintre cele mai lungi și dificile curse de triatlon din lume, Trans Sweden Triathlon.

Aventura începuse în cel mai sudic punct al peninsulei scandinave, Smygehuk, și își avea capătul aici, în mica stațiune montană din nord. Toate drumurile duceau înspre și dinspre Abisko, dar la momentul acesta, Abisko nu reprezenta decât punctul terminus al traseului de bicicletă, întreaga probă fiind încă departe de a fi gata. Din ziua următoare urma să alege 160 de kilometri, de-a lungul Parcului Național Abisko, luând-o înspre sud de data asta, dus-întors, până pe unul dintre vârfurile masivului Kebnekaise, cel mai înalt munte din Suedia. Dacă reușea să ducă totul la bun sfârșit în mai puțin de 14 zile, limita de timp pe care o stabilise organizatorul, își putea vedea visul împlinit și se putea considera unicul concurent care să treacă linia de finisă a primei și poate singurei ediții a Trans Sweden Triathlon.

Se înscrișese în cursă cu entuziasmul unui visător incurabil și al exploratorului neobosit în a căuta capătul inexistent al pământului, în urmă cu câteva luni, iar pe atunci încă nu se știa câți inși suficient de cutezători, dacă nu inconștienți, vor lua startul. Ca orice competiție aflată la prima sa ediție, putea fi considerată o cursă pilot ce oferea detaliile necesare alcătuirii unui „manual de cursă“ cu un set de sugestii și sfaturi pentru

competitorii viitoarelor ediții. Așadar, totul era complet nou, mai ales pentru un est-european nefamiliarizat cu lumea scandinavă.

Cu câteva zile înainte de plecarea spre Suedia, venise vestea deloc surprinzătoare, dar cumva ireală, că e singur în competiție, că dintre cele câteva înscrieri potențiale, doar a lui oferea, cel puțin aparent, speranța reușitei. Toți ceilalți aveau prea puțină experiență în curse solitare, *unsupported*, așa cum sunt numite în lumea ciclismului de anduranță. Aici era însă vorba de mult mai mult: un triatlon neobișnuit, o cursă *multiday*, care presupunea traversarea de la sud la nord a țărâmului de basm al Suediei, trecând succesiv prin cele trei discipline sportive specifice: înot, ciclism și alergare. Distanțele și condițiile de concurs calificau cursa pentru categoria ultraanduranței extreme.

Cred că așa mi-ar fi plăcut să mă vadă cineva din afară, de sus sau din lateral, cum stăteam aplecat pe aerobarele bicicletei pentru ultimii kilometri ce despart Ricksgränsen de Abisko, căci biciclistul cel zâmbăreț eram chiar eu. Nici mie nu-mi venea să cred ce vedeam și trăiam în singurătatea absolută a triatlonului nordic, în a cărui ultimă etapă urma să intru începând cu ziua următoare. Dar ce căutam eu acolo, un atlet amator trecut de prima tinerețe, aflat în plină criză a vârstei de mijloc, cum ar putea spune unii mai scrupuloși?

Ei bine, despre asta este povestea ce urmează. Poate că ar trebui, ca orice poveste, să înceapă cu „a fost odată ca niciodată“. A fost odată ca niciodată un copil care avea un vis... Dar introducerea ar fi neinspirată, pentru că toți copiii visează să facă sau să fie ceva special când vor fi mari. De cele mai multe ori, visurile se pierd pe drum, ca și cum ar decide cu de la sine putere să se separe de creatorul lor într-o cădere voluntară dintr-un Eden oniric. Apoi copiii devin adulți cu probleme și nevoi, anii trec, oamenii îmbătrânesc și nu o dată nostalgia unui vis uitat revine insistent,

obsesiv, chiar morbid, ca o termită ce sfredelește neobosită la baza unui destin neîmplinit. Pentru copilul din povestea noastră, visul de a face ceva „nemaifăcut“ a rămas acolo, uitat, tăcut, fidel, așteptându-și prilejul. Și bine a făcut.

CAPITOLUL 1

Să pornim de undeva

Toate poveștile de viață, privite retrospectiv, au prin natura lor mai multe începuturi posibile și un singur deznodământ, mai ales când sunt reconstruite din memorie, pe baza amintirilor și a gândurilor care le însoțesc. Pentru că, vorba lui García Márquez, „viața nu este ce ai trăit, ci ce îți amintești că ai trăit și cum ți-o amintești pentru a o povesti“. Și atunci când povestea se naște la finalul unui vis împlinit, toată viața de până atunci năvălește entuziastă peste momentul povestirii, cu toate de-a valma, suspendă cronologii, anulează logica mersului firesc al lucrurilor, suprapune planuri, te ridică și te coboară ca un ocean în plină furtună ce se joacă cu un vas de pescari în derivă.

Am speranța că nimeni nu se va supăra pe incapacitatea autorului de a rămâne fidel unor date certe. Adevărul și concretețea întâmplărilor povestite în cele ce urmează au primit o patină personală, umană și uneori copilărească. Pentru că viața însăși este un joc, iar jocul este preocuparea cea mai serioasă a unui copil. Pentru ceilalți, din afară, poate părea comică sau de neînțeles, însă pentru „jucător“ nu e nimic mai serios decât participarea la universul ludic. Evident, adulții se comportă la fel, de cele mai multe ori. Cu precădere acei adulți pe care îi prinde nevoia de schimbare pe la jumătatea teoretică a vieții și devin, ca în cazul de față, atleți amatori, sportivi carevasăzică, dacă e să folosim un

termen mai la îndemână, deși impropriu pentru categoria umană la care facem referire.

În ceea ce mă privește, sfârșitul anului 2021 m-a prins făcând planuri sportive pentru cel care urma. Reapucându-mă de sport la o vârstă critică, la care îmi supuneam inevitabil interogatoriului și alegerile făcute în viața pe care o parcursesem deja, făceam uz de privilegiul de a merge la orice cursă mi-aș fi dorit. Evident, dacă bugetul permitea o astfel de extravaganta. Cam prin 2013, la vârsta de 37 de ani, am descoperit triatlonul, un sport despre care nu avusesem nici cea mai vagă idee până atunci, o combinație magică formată din trei discipline: înot, ciclism și alergare. Mi s-a părut că atingea nivelul athletic suprem și nimic nu m-a mai putut opri pe drumul spre împlinirea dorinței de a mă numi *triathlete*.

După șapte ani de competiții, aveam un CV sportiv care m-ar fi calificat pentru absolut orice nebulie de pe planetă. În anii mei de transformare dintr-un sedentar într-un atlet extrem am participat la multiple curse. Trecusem prin mai toate formatele triatlonului, de la sprint și olimpic, trecând prin half-ironman, apoi ironman, ultraman sau, mai nou, formatele care împing limitele rezilienței la cote inimaginabile: dublu ironman, triplu ironman și așa mai departe, fiecare dintre ele având distanțe diferite, antrenamente specifice și, evident, competiții dedicate.

Am anticipat puțin cu înșiruirea de mai sus, dar nu trec mai departe până nu lămuresc cel puțin un termen, fără să intru în amănunte care vor fi, oricum, relevate pe parcurs. Între toate cele de mai sus se distinge un format care prin însuși numele pe care l-a primit de la fondatorii săi fascinează de 40 de ani lumea sportivilor, mai ales amatori, dar nu numai. Această cursă a fost inventată de niște oameni plictisiți, pe o insulă hawaiiană, care, în încercarea lor de a stabili care e cel mai bun atlet între un înotător, un ciclist și un alergător, s-au gândit să le pună pe toate

laolaltă pe niște distanțe considerabile, au făcut un triatlon și i-au dat numele Ironman. Distanța de înot s-a stabilit la 3,8 kilometri, lungimea traseului de bicicletă, la 180 de kilometri, iar alergarea de la final, cea mai lungă distanță de alergare recunoscută oficial de federațiile de profil, adică maratonul, 42,2 kilometri. Toate disciplinele se fac succesiv, cu două tranziții, prima între înot și ciclism, iar a doua, între ciclism și alergare, unde atleții își schimbă echipamentul specific, căști, ochelari, încălțăminte, încercând să facă trecerile astea cât mai scurte.

De prin 2018, abandonasem cursele „scurte“ în favoarea celor *multiday*, așa-numitele competiții de „ultra“. Visam să ajung la Deca Triathlon, un fel de regină a formatelor de ultra, în oricare dintre cele două variante ale sale: o cursă de tip Ironman pe zi timp de zece zile consecutive sau continuu, fiecare distanță alocată uneia dintre cele trei discipline multiplicată de zece ori, iar rezultatul este o cursă în care atletul are de parcurs 38 de kilometri de înot, 1800 de kilometri de ciclism și 420 de kilometri de alergare. Mă fascina și terifia în același timp ideea unei asemenea monstruoziități, dar credeam cu tărie că „dacă visurile tale nu te sperie, înseamnă că nu sunt destul de mari“.

Îmi doream o astfel de cursă, nu mă interesa dacă „ardeam“ etape sărind peste cursele mai mici, pregătitoare. În fapt, nu prea aveam idee, altfel decât una teoretică, despre dimensiunile și provocările unei astfel de curse, dar îmi intrase în cap că asta e destinul meu și nu mai aveam absolut nicio șansă de a ieși din joc. Fiind încă la puțin timp după pandemia ce paralizase lumea în 2020, evenimentele se programau cu greutate și cu rezerve, predictibilitatea fiind suspendată, mai ales în perspectiva unui an întreg. Puțini au fost cei care s-au încumetat să organizeze curse de asemenea anvergură, din simplul motiv că aveau de asumat conștient riscul de a ține mai bine de două săptămâni un grup de

oameni, atleți și suporteri, undeva pe un circuit, lângă o piscină unde, cel puțin teoretic, te poți îmbolnăvi și de la simpla așteptare. Mi se pare că adevărații eroi ai unei curse de ultra sunt echipele de sprijin, oamenii pe care atletul îi are alături pe timpul cursei și care îl ajută cu tot ceea ce are nevoie în materie de nutriție, mecanică, odihnă, logistică de orice fel. Atletul face ceea ce știe el mai bine, nu se gândește la nimic, doar pune un picior în fața celuilalt, dar oamenii din echipele de sprijin sunt adevărații magicieni. Or, tocmai ei ar fi fost cei mai expuși și asta era de evitat.

Cumva, în circumstanțele acestea, îmi propusesem pentru 2022 o competiție de Deca Ultra Triathlon și singura pe care am găsit-o sau despre care am aflat că se va organiza, în contextul postpandemic, a fost în Marea Britanie. Organizatori erau cei de la The Brutal Events și promiteau, ca întotdeauna, o cursă ce avea să se înscrie în panoplia celor mai grele competiții de gen organizate vreodată. Așa că le-am scris, m-au acceptat și urma doar să îmi plătesc taxa de concurs și să încep pregătirea. Trebuie spus că la cursele de ultratriatlon nu există un sistem de calificare, ci doar un criteriu minimal eliminatoriu. În funcție de dificultatea anunțată a competiției, organizatorii își rezervă dreptul de a tria competitorii, criteriul cel mai important fiind siguranța. Nu poți, spre exemplu, să ai experiența unui triatlon olimpic și să te înscrii la o cursă de triplu ironman. Nici nu ar fi foarte înțelept.

Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Cu câteva zile înainte de Crăciunul anului 2021, pe un canal de rețea de socializare mi-a apărut un anunț care informa că în peninsula scandinavă vor fi organizate două curse de ultratriatlon cum nu s-au mai văzut pe lume și care promiteau experiențe grozave celor care se încumetau să ia startul. Despre ce era vorba? Despre așa-numitele curse de aventură, în care competitorul este lăsat să se descurce singur de la start până la finis, termenul consacrat fiind

unsupported. Ajutorul și asistența organizatorului sunt minimale, cvasiinexistente. Niciun ajutor exterior nu este permis. Cele două curse propuse se numeau Trans Sweden Triathlon, respectiv Trans Norwegian Triathlon. Numele spuneau deja cam tot și, deși ambele sunau la fel de tentant, cea de-a doua nu-mi era accesibilă din cauza perioadei de desfășurare, în care aș fi fost indisponibil.

Ca atare, mi-am îndreptat atenția către Trans Sweden Triathlon și mă gândeam să îmi anulez participarea la Deca UK. Propunerea era ca startul să aibă loc pe 25 iunie, cam în aceeași perioadă cu competiția din Marea Britanie. Având o durată de maximum 14 zile, cursa se putea întinde până pe data de 9 iulie. Sub nicio formă nu era posibilă participarea la ambele. Am luat legătura cu organizatorul, care m-a pus la curent cu detaliile cursei. Înotul urma să se desfășoare în apropierea celui mai sudic punct al Suediei (și al peninsulei), Smygehuk, în Marea Baltică, și avea o distanță de 20 de kilometri. Nu era de speriat, mai făcusem. Însă după înot începea etapa de ciclism care însuma nici mai mult, nici mai puțin decât 2000 de kilometri, până undeva în nord, în Laponia, în localitatea Abisko. De acolo, urma să pornesc în alergare către sud, prin Parcul Național Abisko, înspre cel mai înalt vârf din lanțul Munților Suediei, având puțin peste 2000 de metri, Kebnekaise. Distanța parcursă din Abisko până pe Kebnekaise și retur era de aproximativ 160 de kilometri. Toată această aventură trebuia să se desfășoare strict *unsupported*. Fără niciun ajutor. Fiecare participant trebuia să își procure un *device* de urmărire prin GPS, cu care ar fi fost monitorizat 24 de ore din 24, șapte zile din șapte.

Am chibzuit. Foarte puțin, e drept. Am încercat să analizez la rece, obiectiv. Nu am fost capabil să emit ceva încheiat și logic, eram copleșit de emoție, așa că mi-am ascultat instinctul. Țsta era! Visul meu de a face ceva ce nu se mai făcuse, unic, cu care să mă pot identifica pentru toată viața, revenise. Ce sens mai avea

să amân decizia? Trăiam zi și noapte cu gândul la drumurile din Suedia, îmi imaginam ape, văi și munți, elani, reni și pe Moș Crăciun în persoană, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum arată partea aceea de lume. Nu mai aveam stare, nici liniște, tremuram de emoție doar la gândul că aș putea participa la așa ceva și toată lumea mea se năruise absorbită de chemarea nordului.

Discuțiile cu Kristian, omul din spatele ideii, deveniseră aplicate, îmi explica lucruri cu calmul omului perfect stăpân pe ceea ce știe și mai ales făcându-mi dovada faptului că eram departe de a fi un atlet extrem, așa cum îmi plăcea să cred. Nu mă puteam compara cu el. Avea un dar cuceritor de a descrie totul simplu și neîntortocheat, încât chiar și triatlonul ăsta, pregătit din fașă să facă parte dintr-un top 5 al celor mai grele competiții de triatlon din lume, să pară accesibil. Oricum, nu perspectiva dificultății mă atrăgea, ci faptul indubitabil că nu îl făcuse nimeni până atunci, nici măcar Kristian.

El testase traseul fiecărei discipline, dar la intervale de timp separate, adică nu unitar, ca un triatlon. Aveam îndoieli că aș putea finaliza așa ceva, dar asta doar în rarele mele momente de onestitate, când încercam să privesc obiectiv încercarea în sine și nivelul de pregătire la care mă găseam. În restul timpului eram de un optimism frate cu iraționalul. Eram fericit, aș putea spune. Găsisem acea încercare supremă la care visasem dintotdeauna. Într-o zi, n-am mai rezistat și l-am informat pe Kristian: *I'm in!*

În februarie 2022, Ucraina a fost invadată de Rusia și, după o pandemie ce aruncase lumea în haos, a început o nouă etapă de infern. Mi-am petrecut mai bine de două săptămâni la graniță sau conducând prin Ucraina cu convoaie umanitare și pentru o vreme am uitat de sport și de planurile pe care mi le făcusem. Apoi ușor, ușor, frontul a fost împins către est, valorile de refugiați s-au diminuat, ajutorul la graniță nu a mai fost atât de necesar,

ne-am reluat încet viețile, având totuși un ochi pe ceea ce se întâmpla în țara vecină. Prin aprilie l-am sunat pe Kristian să îl întreb dacă apăruseră schimbări în planul nostru. A zis că nu, ceea ce stabiliserăm rămânea bătut în cuie, însă avea o singură mică neplăcere: eram singurul competitor admis.

Mi-a zis că mai fuseseră vreo trei posibili candidați, dar experiența nu-i califica pentru o asemenea cursă, așa că-i refuzase. Acum, întrebarea care persista era: mai vreau să particip, așa, singur? Am răspuns cu o altă întrebare: o să se țină competiția pentru un singur concurent? A zis că da, fără nicio îndoială. Atunci, avea și răspunsul meu. Același: da!

Cu toate astea, nu-și pierduse speranța că până la urmă nu o să rămân singurul participant, de aceea mi-a cerut permisiunea să redistribuie postările mele pe rețelele de socializare, gândindu-se că poate astfel se vor mai găsi câțiva doritori. Am regăsit un schimb de mesaje:

K: *Thank you! My idea is to inspire others to join/follow, as I know it's a bit scary for most.*

Eu: *I thought so... but I believe you won't find many.*

K: *Definitely not.*

Eu: *For me it will be a once in a lifetime experience, but not sure if for others it is anything else than a completely crazy thing.*

K: *I know but maybe if I can present something really good this year it can grow in the next couple of years.*

Eu: *I hope so. That's why I want to be in the first row at the show. Or on stage, actually.*

K: *Push the limits. People generally don't want to be first. But that's where development is.*

Eu: *For me it's even simpler. I want to do something unique.
To be the only one. That's it!*
K: *Exactly! This is the way.*

Ajunsesem din nou la momentul acela special, încărcat de emoții puternice, când, așa cum îmi zicea bunicul meu, eram pe cale să fac o „nefăcută“. Nu mă puteam desprinde de subiectul visării mele, eram prins de febra dependenței de adrenalină, speriat de necunoscut, dar atras irezistibil, ca un marinar naufragiat ispitit de cântecul fermecat al sirenelor. Îmi făceam scenarii nenumărate, visam cu ochii deschiși întâmplări posibile sau probabile, mi-am tunat bicicleta aducând-o la varianta cea mai bună posibil, având un singur gând, acela de a evita la maximum avariile care ar fi putut apărea pe drum. Nu doream să pierd, reparând bicicleta, nicio secundă din ceea ce avea Suedia să îmi ofere. Nu că o asemenea situație nu s-ar fi putut ivi. Eram pregătit și pentru asta.

Am inventariat de nenumărate ori bagajele pe care urma să le iau cu mine, scoteam un rând de haine, puneam altele, ba adăugam geluri, ba le scoteam ca să mai diminuez din greutate. Era un proces febril de așteptare activă. Urma să particip la ceva mareț, teribil și transformațional. De asta eram sigur. Ceea ce nu bănuiam și nici nu aveam cum ști era în ce fel vor avea loc aceste transformări. Nu mă așteptam la miracole șamanice sau procese ireversibile de transformare spirituală sau fizică, precum în filmele de Hollywood. Nu, nu eram atât de naiv, dar știam că, oricât m-aș îmbărbăta eu și oricât optimism aș afișa, încercarea avea să-mi testeze ceea ce numim îndeobște limite. Fizice, mintale și, de ce nu, sufletești. Cât de mult? Urma să aflu. Mergeam într-un loc necunoscut, făcând ceea ce nimeni nu mai făcuse și mai mult ca sigur nu eram destul de pregătit pentru asta. În fapt, nu aveam nicio idee despre ceea ce mă aștepta acolo. Ceea ce știam sigur e că Trans Sweden era

pentru mine acea întâmplare supremă pentru care, dacă privești retrospectiv, simți că te-ai pregătit toată viața. Ea pare a sta la capătul unui fir roșu și totuși nevăzut, în vârful unei piramide existențiale, de unde poți privi înapoi cu mândrie sau cu regret.

Povestea asta este despre visul unui om, trăit printr-o experiență fizică liminală, dar care, poate datorită laturii ei extreme, a produs și cauterizări ale unor traume vechi, antrenând procese psihice atât de intense, încât a fost nevoie de mult timp pentru ca toate cele trăite să fie asumate și înțelese. Faptul că de-a lungul Suediei mi-am regăsit într-un colț al minții, îngropat sub amintiri de mult uitate, tatăl, mort cu 20 de ani în urmă, într-un proces regresiv neașteptat, este poate câștigul cel mai mare pe care l-am avut. Tata a dispărut din viața mea cu o brutalitate greu de descris. Nimic anticipat, bănuțit sau așteptat. A fost un moment pe care nu l-am putut gestiona niciodată și pe care am ales să-l las să se cufunde odată cu sicriul ce cobora pe funiile groparilor în mormântul de pe deal. Nu l-am mai vizitat decât sporadic, cumva dezinteresat. Știam că nu o să-l găsesc acolo, dar nici altundeva. Cu timpul m-am luat cu viața și l-am uitat. Până în Suedia.

Călătoria mea dincolo de Cercul Arctic mi-a deschis supape mentale nebănuite, de aceea în anumite momente am simțit nevoia de a vorbi cu cineva. În capul meu s-au spus povești nerostite și s-au depănat amintiri de mult uitate, de-a lungul celor două săptămâni de singurătate. Ulterior, le-am transcris sub forma unor scrisori imagine către tatăl meu. Le-am plasat la final, într-un epistolar, pentru a nu întrerupe cursivitatea relatării, deși locul lor e în mijlocul acțiunii. Las cititorului acestor pagini plăcerea de a identifica momentul lor originar.